

Sygn. akt II SA/Ke 161/18

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Sylwester Miziołek (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Krzysztof Armański Sędzia WSA Dorota Chobian
Protokolant	Starszy inspektor sądowy Sebastian Styczeń

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 16 maja 2018r.
przy udziale Wiesławy Klimontowicz Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kielce-
Zachód w Kielcach delegowanej do Prokuratury Okręgowej w Kielcach
sprawy ze skargi [...]
na decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego
z dnia [...]
w przedmiocie kary pieniężnej za naruszenie przepisów o transporcie drogowym

- I. uchyla zaskarżoną decyzję oraz decyzję organu I instancji;**
- II. zasądza od Głównego Inspektora Transportu Drogowego na rzecz [...] kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia [...] Główny Inspektor Transportu Drogowego utrzymał w mocy decyzję Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego z dnia [...] o nałożeniu na [...] (zwanego dalej przewoźnikiem) kary pieniężnej w wysokości 15.000 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w następującym stanie faktycznym i prawnym:

W dniu 5.07.2017r. inspektorzy organu I instancji przeprowadzili kontrolę przedsiębiorstwa przewoźnika, w wyniku której ustalono następujące naruszenia przepisów o transporcie drogowym:

- okazanie podczas kontroli wykresówki brudnej lub uszkodzonej w stopniu uniemożliwiającym odczytanie danych - za każdą wykresówkę;
- okazanie podczas kontroli w przedsiębiorstwie wykresówki, która nie zawiera wszystkich danych o okresach aktywności kierowcy - za każdą wykresówkę;
- nieudzielenie przerwy, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców;
- przekroczenie tygodniowego wymiaru czasu pracy, o którym mowa w art. 26c ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, powyżej 2 do 10 godzin;
- skrócenie tygodniowego czasu odpoczynku: o czas do jednej godziny, za każdą następną rozpoczętą godzinę;
- skrócenie dziennego czasu odpoczynku: o czas powyżej 15 minut do jednej godziny, za każdą następną rozpoczętą godzinę.

Mając na uwadze powyższe organ I instancji decyzją z dnia [...] nałożył na przewoźnika karę pieniężną w wysokości 15.000 zł – na podstawie art. 92 a ust. 1, 3, 6, 7 ustawy z dnia 6.09.2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2016r. poz. 1907 ze zm.) oraz lp. 6.3.3, 6.3.8, 8.4. 8.2.2, 5.4.2, 5.3.1 zał. nr 3 do tej ustawy, zwanej dalej u.t.d., szczegółowo omawiając przedmiotowe naruszenia na 72 stronach uzasadnienia. Wyjaśniono przy tym, że suma kar pieniężnych nałożonych za naruszenia stwierdzone podczas kontroli w podmiocie wykonującym przewóz drogowy nie może przekroczyć 15.000 zł dla podmiotu zatrudniającego kierowców w liczbie średnio do 10 w okresie 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia kontroli (art. 92a ust. 3 pkt 1 u.t.d.).

W odwołaniu od ww. rozstrzygnięcia przewoźnik podniósł, że wykonuje przewozy drogowe polegające wyłącznie na zbieraniu z pojemników i przewozie

odpadów w postaci używanej odzieży z gospodarstw domowych na podstawie umowy o współpracy handlowej z [...] – w związku z czym przewozy te spełniają w całości warunki art. 13 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 15.03.2006r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006) i są zwolnione w całości z wymogów tego rozporządzenia 561/2006 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4.02.2014r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/1985 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. U. UE L 2014 60.1 ze zm.).

Organ odwoławczy, utrzymując w mocy zakwestionowane rozstrzygnięcie, w całości podzielił stanowisko organu I instancji i powołał w podstawie prawnej art. 138 § 1 pkt 1 K.p.a., art. 4, art. 92a, art. 92b, art. 92c u.t.d. oraz lp. 5.3, lp. 5.4, lp. 6.3.3, lp. 6.3.8, lp. 8.2.2, lp. 8.4 załącznika nr 3 do u.t.d., art. 4, art. 7, art. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15.03.2006r., art. 34 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4.02.2014r., art. 13, art. 26c, art. 27 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. z 2012r. poz. 1155 j.t.).

Odnosząc się do zarzutów odwołania przytoczono art. 3 ust. 1 pkt 7, art. 41 ust. 1, 2, art. 233 ustawy o odpadach z dnia 14.12.2012r. (Dz.U. z 2013r. poz. 21). Organ odwoławczy stwierdził, że w odwołaniu niewłaściwie określono „używaną odzież” jako odpady pochodzące z gospodarstwa domowego, które na podstawie art. 13 ust. 1 lit h rozporządzenia nr 561/2006 są wyłączone od stosowania niniejszego rozporządzenia. W umowie z dnia 7.01.2016r. wskazano bowiem w § 5 pkt 1, iż „ (...) dostawca w trakcie opróżniania pojemników dokonuje oddzielenia odzieży używanej od innych rzeczy niebędących taką odzieżą-śmieciami”. Zdaniem organu odwoławczego takie określenie obowiązków „dostawcy” uzasadnia twierdzenie, że to nie używana odzież jest odpadem, lecz znajdujące się wraz z nią śmieci. Ponadto przedsiębiorca – przy założeniu, że „ (...) wykonuje przewozy drogowe polegające wyłącznie na

zbieraniu z pojemników i przewozie odpadów w postaci używanej odzieży z gospodarstw domowych” – powinien uzyskać od właściwego organu zezwolenie na zbieranie oraz transport odpadów, którego w niniejszej sprawie nie uzyskał. Powyższy obowiązek nakładają nie tylko przepisy ustawy o odpadach lecz także postanowienia ww. umowy o współpracy handlowej z dnia 7.01.2016r., zgodnie z którą „(..) dostawca oświadcza, iż posiada stosowne zezwolenia, koncesje lub licencje niezbędne do pełnego wykonywania niniejszej umowy”. Końcowo wyrażono pogląd, że profesjonalny podmiot świadczący usługi w zakresie transportu, rzekomo przewożący odpady komunalne, powinien dopełnić formalności w zakresie uzyskania przedmiotowego zezwolenia zwłaszcza, gdy w umowie cywilnoprawnej oświadcza, iż posiada stosowne zezwolenie niezbędne do wykonywania umowy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach wniósł przewoźnik, zarzucając decyzji organu odwoławczego naruszenie przepisów:

1) prawa materialnego tj.:

a) art. 92a, 92b, 92c u.t.d.

b) art. 4,7,8 i 13 pkt h rozporządzenia nr 561/2006

c) rozporządzenia nr 165/2014,

polegające na ich błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, a w szczególności niezastosowaniu art. 13 pkt h rozporządzenia nr 561/2006, w którym pojazdy używane w związku ze zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem zwolnione są z rygorów obowiązujących w rozporządzeniach nr 561/2006 oraz nr 165/2014,

2) prawa procesowego tj. art. 7 i 77 K.p.a., polegające na zaniechaniu analizy umowy łączącej [...] z [...] co do wykonywania i przedmiotu umowy z dnia 7.01.2016r., w szczególności określenia warunków współpracy handlowej stron oraz wykorzystania przez przewoźnika zezwoleń, koncesji i licencji przyznanych „[...]” w zakresie przetwarzania i recyklingu odzieży używanej.

W uzasadnieniu skargi zwrócono uwagę, że zarówno wykładnia literalna, jak i wykładnia celowościowa wskazuje, że zbieranie odpadów w postaci używanej odzieży oraz ich wywóz z gospodarstw domowych spełnia wszelkie warunki zawarte w art. 13 pkt h rozporządzenia. Natomiast rozporządzenie nr. 561/2006 nie używa pojęcia zbierania i transportu odpadów komunalnych z gospodarstw domowych, a jedynie pojęcia odpadów z gospodarstw domowych, bez przymiotnika „komunalne”.

Dlatego zawartą w decyzji argumentację opartą na treści definicji zawartej w art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpadach (dotycząca odpadów komunalnych) uznano za nietrafną. Jeśli chodzi zaś o powołany przez organ art. 41 ustawy o odpadach (dotyczący konieczności uzyskania stosownego zezwolenia lub wpisu do stosownego rejestru), to w niniejszej sprawie kluczowy jest art. 13 pkt h rozporządzenia nr 561/2006, który nie wymaga, aby zbieranie odpadów z gospodarstw domowych i ich wywóz poprzedzone były koniecznością uzyskania stosownych zezwoleń. Ponadto skarżący za nieuprawnione uznał wywody organu co do tego, czy używana odzież jest odpadem pochodzącym z gospodarstwa domowego, czy też nie. Regulacja § 5 pkt 1 umowy nakazuje bowiem oddzielenie używanej odzieży od innych rzeczy, które taką odzieżą nie są - śmieci. Nieprawidłowy zatem jest wniosek, że to nie używana odzież jest odpadem, ale znajdujące się w niej (ewentualnie) śmieci. Używana odzież stanowi bowiem, zdaniem strony, odpad z gospodarstwa domowego i tak właśnie strony umowy postępowały z nią w systemie zbierania i recyklingu. Natomiast brak zezwolenia na zbieranie i wywóz odpadów nie pozbawia skarżącego prawa do korzystania z wyłączenia z restrykcyjnych regulacji rozporządzeń nr 561/2006 i nr 165/2014 .

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie decyzji organów obu instancji oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę organ II instancji wniósł o jej oddalenie, podtrzymując dotychczasową argumentację.

Na rozprawie sądowej w dniu 16.05.2018r.:

- przewoźnik poparł skargę, wyjaśniając dodatkowo że wykresówki gromadził dla siebie, a dopiero po kontroli dowiedział się, że nie miał obowiązku ich stosować,
- Prokurator Prokuratury Rejonowej Kielce-Zachód w Kielcach delegowana do Prokuratury Okręgowej w Kielcach – która zgłosiła swój udział w postępowaniu na podstawie art. 8 ustawy z dnia 30.08.2002r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2017r. poz. 1369 ze zm.), powoływanej dalej jako p.p.s.a. – wniosła o oddalenie skargi.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 § 1 oraz art. 145 § 1 p.p.s.a. wojewódzkie sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, co oznacza, że w zakresie dokonywanej kontroli sąd zobowiązany jest zbadać, czy organy administracji w toku postępowania nie naruszyły przepisów prawa materialnego w sposób, który miał wpływ na wynik sprawy, bądź przepisów postępowania w stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Sądowa kontrola legalności zaskarżonych orzeczeń administracyjnych sprawowana jest przy tym w granicach sprawy, a sąd nie jest związany zarzutami, wnioskami skargi, czy też powołaną w niej podstawą prawną (art. 134 § 1 p.p.s.a.).

Na wstępie podkreślić trzeba, że kontrolą sądownoadministracyjną w niniejszej sprawie została objęta decyzja Głównego Inspektora Transportu Drogowego, utrzymująca w mocy decyzję organu I instancji, którą nałożono na skarżącego karę pieniężną w wysokości 15.000 zł za naruszenie przepisów o transporcie drogowym. Rozstrzygnięcia te kwestionuje skarżący, wywodząc że jest zwolniony w wymogów przepisów o transporcie drogowym – z uwagi na charakter wykonywanych przewozów, polegających na zbieraniu i wywozie odpadów, to jest odzieży używanej, pozyskiwanej od ludności z odpowiednich pojemników na ten cel, w ramach umowy współpracy handlowej i dostawy zawartej ze spółką zajmującą się przetwarzaniem i recyklingiem tej odzieży (k. 3-4).

W podstawie prawnej zaskarżonej decyzji znalazły się art. 7 i 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15.03.2006r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006).

Podstawowy problem prawny w rozpatrywanej sprawie sprowadza się do określenia charakteru wykonywanych przez stronę przewozów, a mianowicie ustalenia, czy wywóz (wywozy) odpadów – na jaki wskazuje skarżący, deklarując że stanowią one wyłączny przedmiot jego działalności – mieści się w granicach wyłączenia przewidzianego w art. 3 ust. 1, 2 u.t.d. w zw. z art. 13 rozporządzenia (WE) nr 561/2006. Pozytywna odpowiedź na to pytanie oznacza, że stanowiące podstawę nałożenia kwestionowanej kary pieniężnej zarzuty postawione w toku kontroli nie mają oparcia w obowiązujących przepisach. Przy dokonywaniu przewozu

mieszczącego się w granicach wyłączenia, ograniczenia (naruszenia) zawarte w przepisach prawa materialnego, które stwierdził organ kontrolny, nie mają bowiem znaczenia, gdyż regulacje te – i zawarte w nich ograniczenia i obowiązki – nie mają zastosowania do przewozów mieszczących się w granicach wyłączenia.

Jak wynika bowiem z art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia (WE) nr 561/2006 (niewłaściwie przytaczanego przez stronę jako art. 13 pkt h) , o ile nie zagraża to osiągnięciu celów określonych w art. 1, każde Państwo Członkowskie może wprowadzić wyjątki od przepisów art. 5-9 (a więc również przytoczonych art. 7 i 8) i uzależnić te wyjątki od spełnienia indywidualnych warunków na swoim terytorium lub, w porozumieniu z zainteresowanymi Państwami, na terytorium innego Państwa Członkowskiego, mające zastosowanie m.in. do przewozów wykonywanych pojazdami używanymi w związku z odprowadzaniem ścieków, ochroną przeciwpowodziową, konserwacją urządzeń zaopatrujących w wodę, gaz i elektryczność, utrzymaniem i kontrolą dróg, zbieraniem odpadów z gospodarstw domowych i ich wywozem, usługami telegraficznymi i telefonicznymi, nadawaniem programów radiowych i telewizyjnych oraz wykrywaniem nadajników lub odbiorników radiowych lub telewizyjnych.

Na podstawie powyższego upoważnienia ustawodawca krajowy zawarł u.t.d. wyłączenia ze stosowania tej ustawy, stanowiąc m.in. że do przewozów drogowych wykonywanych w ramach usług polegających na przewozie odpadów komunalnych lub nieczystości ciekłych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy dotyczące niezarobkowego przewozu drogowego (art. 3 ust. 2 lit. 2 u.t.d.). Jest to o tyle istotne, że jak wynika z art. 3 ust. 1 pkt 2 u.t.d. przepisów tej ustawy nie stosuje się do określonego w tym przepisie wykonywanego w transporcie drogowym przewozu drogowego rzeczy oraz niezarobkowego przewozu drogowym rzeczy.

W tym zakresie strona skarżąca trafnie powołuje się na art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 14.12.2012r. o odpadach (Dz.U. z 2013r. poz. 21), zgodnie z którym przez odpady komunalne rozumie są odpady powstające w gospodarstwach domowych, z wyłączeniem pojazdów wycofanych z eksploatacji, a także odpady niezawierające odpadów niebezpiecznych pochodzące od innych wytwórców odpadów, które ze względu na swój charakter lub skład są podobne do odpadów powstających w gospodarstwach domowych; zmieszane odpady komunalne pozostają zmieszanymi odpadami komunalnymi, nawet jeżeli zostały poddane czynności przetwarzania odpadów, która nie zmieniła w sposób znaczący ich

właściwości. Dodać przy tym trzeba, że stosownie do art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o odpadach przez odpady rozumie się przez to każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany.

Analizując treść cyt. regulacji zasadnym jest stwierdzenie, że decydujące znaczenie dla ustalenia czy dany przedmiot, bądź substancja posiada charakter odpadu ma zdefiniowanie pojęcia „pozbywania się” oraz każdorazowa analiza woli posiadacza. W tym kontekście umieszczenie przedmiotu w pojemniku – w niniejszej sprawie na używaną odzież – stanowi zachowania ewidentnie świadczące o zamiarze pozbycia się przez dotychczasowego właściciela. Innymi słowy, przedmiot staje się odpadem, gdy posiadacz nie znajduje dla niego żadnego zastosowania, lub – w razie wątpliwości – nie potrafi go wskazać. W wyrokach zapadłych pod rządami poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 27.04.2001r. zgodnie podkreślano, że o uznaniu danego przedmiotu za odpad decyduje co do zasady wola posiadacza, przy czym chodzi tu o wolę poprzedniego posiadacza rzeczy, a nie aktualnego (por. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12.10.2007r. o sygn. IV SA/Wa 1337/2007, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14.12.2007r. o sygn. akt IV SA/Wa 1857/2007, Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 27.08.2004r. o sygn. SA/Sz 1586/03), dostępne w internetowej bazie NSA). Judykatura podkreślała, że każda odzież używana, której posiadacz się pozbywa, staje się odpadem, a zarazem rzeczą niczyją i dopiero z chwilą dokonania segregacji, w celu oddzielenia odzieży, której stan pozwala na jej dalsze używanie, od odzieży, która do tego celu już się nie nadaje, ta część odzieży, która nadaje się do dalszego użytku (noszenia) traci cechę odpadu (nastąpił bowiem odzysk odpadu). W rezultacie nie sposób podzielić stanowiska organu II instancji co do tego, że użycie w § 5 pkt 1 umowy z dnia 7.01.2016r. sformułowania „ (...) dostawca w trakcie opróżniania pojemników dokonuje oddzielenia odzieży używanej od innych rzeczy niebędących taką odzieżą – śmieci” świadczy o tym, że to jedynie owe śmieci – nie zaś używana odzież – jest odpadem. Owszem, w orzecznictwie były sytuacje, w których sądy aprobowaly stanowisko organów o braku wyłączenia, miało to jednak miejsce w przypadkach ewidentnych – w sytuacji odpadów zmieszanych, pochodzących również ze szpitala (odrębna kategoria – odpady medyczne – art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy o odpadach), hotelu, czy banku, niebędących gospodarstwami domowymi (por. przykładowo wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27.01.2017r. o sygn. akt VI SA/Wa 1536/16, dostępny j.w.). Natomiast z przedłożonej przez stronę umowy wynika, że przewozy dotyczyły odzieży używanej, pozyskiwanej od ludności z odpowiednich pojemników na ten cel (odpad komunalny). Odnosząc się do pojęcia „odpadów komunalnych” – którym posługuje się art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpadach należy przytoczyć również wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27.09.2017r. o sygn. akt I ACa 1201/16, LEX nr 2446575, który trafnie zwrócił uwagę, że ustawodawca skupił się w tym zakresie w głównej mierze na wskazaniu źródeł pochodzenia odpadów, odwołując się przy tym co prawda do kryteriów subiektywnych, niezależnych jednak od charakteru podmiotu, odpowiedzialnego za ich wytworzenie i posiadanie.

W kontekście powyższych wywodów – **w zestawieniu ze stanem faktycznym niniejszej sprawy, w której skarżący, w ramach zawartej umowy o współpracy handlowej, pozyskiwał od ludności odzież używaną z pojemników przeznaczonych na ten cel, a następnie dostarczał ją Spółce zajmującej się przetwarzaniem i recyklingiem tej odzieży– zasadnym jest stwierdzenie, że strona:**

- zbierała odpady z gospodarstw domowych i zajmowała się ich wywozem – w rozumieniu cyt. art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia (WE) nr 561/2006 – co, wobec przyjętego przez ustawodawcę krajowego rozwiązania, uzasadnia wyłączenie w tym zakresie określonych w art. 7 i 8 tego rozporządzenia wymogów.

- przewozy drogowe wykonywała w ramach usług polegających na przewozie odpadów komunalnych – co uzasadnia zastosowanie wobec niej określonego w art. 3 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 2 lit. 2 u.t.d. wyłączenia z rygorów u.t.d.

Okoliczności tych, w szczególności wynikających z ww. umowy o współpracy handlowej oraz specyfiki wykonywanych przewozów organy nie wzięły pod uwagę, naruszając tym samym wynikające art. 77 § 1 K.p.a. wymogi wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego oraz konieczność ustalenia w prowadzonym postępowaniu prawdy obiektywnej (art. 7 K.p.a.). W tym zakresie doszło również do naruszenia przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę nałożenia kary pieniężnej – to jest art. 92a ust. 1, 3, 6, 7 u.t.d. oraz lp. 6.3.3, 6.3.8, 8.4. 8.2.2, 5.4.2, 5.3.1 zał. nr 3 do tej ustawy. Podkreślenia wymaga, że zaskarżoną decyzję wydano pomimo podniesienia w odwołaniu odpowiedniej

argumentacji.

Nie sposób zarazem podzielić argumentacji organu II instancji co do braku zezwolenia na zbieranie oraz transport odpadów przez skarżącego, jako że to w dziale X „Przepisy karne i administracyjne kary pieniężne” ustawy o odpadach uregulowano kwestie związane z naruszeniem obowiązku transportu oraz magazynowania odpadów zgodnie z wymaganiami w zakresie ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzi. Natomiast niniejsza sprawa, w granicach której Sąd rozstrzyga (art. 134 § 1 p.p.s.a.), dotyczy kary za naruszenia przepisów u.t.d. Są to bowiem dwa odmienne reżimy odpowiedzialności.

Konsekwentnie należy zatem uznać, że przedmiotowy wywóz (wywozy) odpadów mieścił się w granicach wyłączenia przewidzianego w art. (w zw. z art. 13 ust. 1 lit. h rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady), wobec czego w rozpatrywanej sprawie nie mają zastosowania wymogi, których naruszenie stwierdziły organy obu instancji. Inaczej mówiąc, uznanie, że przedmiotowy wywóz odpadów mieści się w granicach wyłączenia oznacza brak podstaw do stosowania przepisów dotyczących przede wszystkim transportu drogowego oraz czasu pracy kierowców, a ich niezastosowanie przez przedsiębiorcę nie oznacza popełnienie naruszenia, które podlega karze administracyjnej.

Reasumując, w ocenie Sądu nałożone na przedsiębiorcę kary pieniężne nie były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa materialnego powołanymi w podstawie prawnej decyzji – tak co do zasadności nałożenia kar, jak i ich wysokości.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organy przeprowadzą postępowanie zgodnie z wymogami procedury administracyjnej, uwzględniając przedstawioną przez Sąd wykładnię przepisów o transporcie drogowym oraz ustalając w sposób jednoznaczny, czy wykonywane przewozy dotyczył wyłącznie realizacji umowy z dnia 7.01.2016r. o współpracy handlowej, jak deklaruje skarżący.

Mając na uwadze powyższe Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a, c p.p.s.a. w związku z art. 135 p.p.s.a. uchylił wydane w sprawie decyzje organów obu instancji (pkt I wyroku).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 i 205 § 1 p.p.s.a. w pkt II wyroku.

